

Dr. ALSINA i BOFILL

Després de sentir l'exposició dels ponents i les aportacions suscidades em ratifico a considerar el tema triat per a la sessió d'avui tan interessant com prevèlem.

Escoltant tot el que ací s'ha dit i reflexionant-hi una mica apareix clarament un fet: la diferència entre els coneixements sobre la realitat involutiva i les possibilitats d'influir-la. Precisant-ho més: coneixem molt bé com envellim, què significa envellir, quines deficiències apareixen i s'estalonen en la davallada fisiològica de l'home; coneixem una mica, només una mica, per què envellim, el mecanisme íntim, segurament assentat damunt la fatiga de les estructures químiques intranuclears tal com ha exposat molt bé el doctor PUIG I MUSET; però coneixem poquíssim d'una possible acció terapèutica o, més ben dit, profilàctica. L'exposició que ens ha fet el doctor MASSONS sobre aquest punt no ha pogut ésser més completa ni a la vegada més pessimista. Constatació que potser sorprendria el qui sense meditar-ho gaire s'hagués deixat endur per l'optimisme davant la progressiva prolongació de la vida humana. Que l'home viu més en anys i en capacitat és indubtable. I també ho és que aquest guany s'ha obtingut en la seva major part per la progressiva reducció de les causes de mort que en podríem dir accidentals, és a dir, alienes al procés involutiu. La resta d'aquest guany s'ha obtingut indubtablement per un alentiment de la involució. Alentiment que no s'ha produït, però, perquè els biòlegs hagin posat a mans dels metges procediments per a modificar el mecanisme involutiu, sinó per l'afortunada eliminació dels motius d'acceleració de l'envelliment. Aquest és un concepte que cal tenir ben clar. Si l'envelliment és produït, a fi de comptes, per la fatiga d'unes estructures químiques, aquesta fatiga s'incrementa quan l'organisme és sotmès a condicions de sobre esforç. Fatigues físiques, alimentació inadequada més sovint per defecte global o parcial que no per excés, i sobretot les malalties intercurrents són motius d'aquesta sobre fatiga que a la llarga accelerarà els fenòmens involutius.

És aquest escriu el que la higiene en general, la racionalització de la dieta i del treball i en grau superior la terapèutica cada cop més eficaç han pogut anar eliminant. La prolongació de la vida n'ha estat la conseqüència immediata. Però fins ara res no ha estat descobert per retardar eficaçment la involució orgànica. Ho demostra clarament un fet estadístic: en els països on l'organització higiènica i assistencial ha arribat a plena maduresa, la mitjana de vida atenyé el punt més alt fa uns cinc anys.

De llavors ençà no s'ha aconseguit cap nou guany; i encara en algun país apunta un lleuger retrocés.

S'obre, doncs, als biòlegs un apassionant camp d'estudi de la involució en la seva dimensió projectista. Tant de bo que, dintre de poc temps, en una nova taula rodona com la d'avui, i sobre el mateix tema, els futurs relators puguin constatar l'adquisició de procediments modificadors del procés d'envelliment aptes per a donar-li un *tempo* cada vegada més lent.

Malgrat que les conclusions no puguin ésser gaire optimistes, no per això hem de considerar menys interessant i profitosa la reunió que ara tanquem, ni menys mereixedors del nostre agraïment tots els qui hi han participat.